

Tirsdag d. 19/12: På loftet sidder nissen

"Nå, hvordan går det med benet?" spurgte Jes.

Julie tog en bid af sin morgenmad.

"Meget bedre," mumlede hun med munden fuld.

"Godt," sagde han lettet og så fra hende til Christian og tilbage igen.

"Er det bare mig, eller er det ikke længe siden, at vi har hørt noget til natnisserne?"

Julie skævede til Christian. Hun havde ikke fortalt sin far, at Henrik var blevet overfaldet dagen før. Hun ville ikke gøre ham mere bekymret, end han var i forvejen. Så fik hun med garanti ikke lov til at hjælpe.

"Jo," sagde hun hurtigt.

Jes smilede triumferende.

"Det må være alle de julelys," sagde han. "Du er genial, Julie!"

Han rejste sig op og stillede sin tallerken ned i vasken.

"Hvem ved? Måske er de rejst! Det ville da være verdens bedste julegave, hvad?"

Christian gemte sig bag den avis, han var i gang med at læse. Julie nikkede uskyldigt.

"Nå, jeg må hellere komme ud og gøre klar," grinede Jes. "Nu skal jeg jo klare mig uden både Christian og dig."

"Så var det godt, du hyrede ekstra hjælp ind, far," sagde Julie.

"Ja, det var det i hvert fald. Pas nu godt på benet," sagde han og luntede ud i gangen for at tage overtøj på.

Julie rejste sig for at skylle tallerkenerne af. Christian lagde avisen på bordet og lænede sig tilbage.

"Det var godt nok hurtigt, han bare var klar til at glemme alt det med natnisserne, hvad?" sagde han.

Julie trak på skuldrene.

"Han vil bare gerne have, at alt bliver normalt igen," påpegede hun.

"Ja, hvem vil ikke det?" fnøs Christian.

Julie vendte sig og så på ham.

"Der gør ikke noget," sagde hun. "Så holder han heller ikke så meget øje med os. Vi skal jo ud og kigge efter natnisserne i laden senere, skal vi ikke?"

"Selvfølgelig," grinede Christian. "Jeg tager løvblæseren med her til morgen. Jeg har allerede fyldt den med kanel."

Han rejste sig og satte tallerkenen på bordet foran hende.

"Du skal bare være ude på stien klokken tre. Gem dig i krattet, så kommer jeg og henter dig. Vi kører direkte ud til laden, gennem søger den, og så er vi hjemme inden mørket falder på."

"Fint," sagde Julie. "Men du kan altså selv vaske din tallerken. Jeg er ikke din tjener."

Christian fnøs igen, men han havde også et smil på læben.

"Spar du bare kræfterne, til vi skal på monsterjagt," sagde han.

Klokken fem minutter i tre stod Julie og skuttede sig i krattet ved siden af vejen. Luften var fyldt med små, iskolde vanddråber, og himlen var dækket af grå skyer. Hun bed tænderne sammen. Det var gået fint med at cykle derud, men nu følte hun sig træt og kold.

Lyden af en brummende motor fik hende til at dukke sig ned i buskadset. Lidt efter kom et par biler kørende forbi. Arbejdernes skift måtte være ovre nu, så var Christian nok på vej. Og ganske rigtigt, så hørte hun kort tid efter den velkendte lyd af hans scooter komme ned ad vejen.

Christian spejdede til begge sider, før han vinkede til hende. Julie krøb op på scooteren bag ham, og han slyngede et tæppe over hende. "Sæt dig helt ind til mig," sagde han. "Så ser vi ud som én person på overvågningskameraerne."

Julie sukkede taknemmeligt over den fugtige varme, der lagde sig om hende. Tæppet lugtede af jord og diesel, men det gjorde ikke noget lige nu. Christian startede scooteren op og kørte tilbage til det afspærrede område.

Gennem hullerne i tæppet kunne Julie se hegnet tårne sig op over dem. Hun holdt vejret, mens Christian lukkede dem ind med sit adgangskort. Området var stille og mennesketomt.

Vejen ud til den gamle lade var en ujævn grussti, og scooterens bagende hoppede op og ned. Julie lukkede øjnene og bed tænderne sammen. Hun kunne høre marehalmen gnide mod hjulene, når de kørte forbi.

Endelig stoppede Christian scooteren og slukkede motoren. Julie gled klodset ned fra sædet og var nær væltet om i krattet. Foran dem lå laden som et sært, uhyggeligt spørgelseshus midt ude på heden.

"Kom," sagde Christian og begyndte at trække scooteren med om bagved. "Jeg har lagt løvblæseren heromme."

Der var ingen døre i laden og heller ingen vinduer – kun en lang række huller i murene, hvor de engang havde siddet. Sådan havde laden set ud i mange år, og når man holdt fest om sommeren gjorde det ikke så meget.

Døråbningen ledte ind i et lille rum i den ene ende af bygningen. I halvmørket kunne Julie skimte flere døråbninger, der førte længere ind i laden. Til venstre var trappen, der førte op til loftet. Midt på gulvet lå løvblæseren skjult under nogle plasticsække.

Christian trak sin scooter helt hen til muren og gik ind for at samle løvblæseren op. Julie blev stående i døråbningen. Laden lignede sig selv, men af en eller anden grund gav den hende myrekryb lige nu.

"Bare rolig," sagde Christian. "Der er fri bane."

Han løftede løvblæseren op og hjalp hende med at spænde skulderremmen. Julie så sig lidt mere rundt. Væggene var beskidte, og i hjørnet lå nogle tilsandede øldåser og noget, der lignede slikpapir. Den ene væg var blevet overmalet med grafitti.

"Okay, vi gør sådan her," hviskede Christian. "Jeg går forrest, og du dækker mig med den her. Okay? Og hvis vi ser noget – bare et eller andet usædvanligt – så stikker vi af. Er du med på den?"

Julie nikkede stumt. Christian trak vejret dybt.

"Du, øhh ... Du ved godt, hvordan man tænder for den, ikke?" sagde han henkastet.

Julie kunne høre nervøsiteten i hans stemme. Hun knugede løvblæseren ind til sig og nikkede.

"Lad os nu bare få det overstået," hviskede hun.

I samme øjeblik hørte de en lyd uden for vinduet. Både Julie og Christian fløj instinktivt ned på gulvet. Julie mærkede pulsen dunke, og hun stirrede stift op på hullet i muren og den grå himmel på den anden side.

"Ja, det behøver du ikke fortælle mig to gange," sagde en lettere irriteret stemme uden for laden.

Julie åndede lettet op, da en mand med nydeligt jakkesæt og glatredt hår gik forbi åbningen. Han så ikke ind, han var optaget af en telefonsamtale.

"Jeg har forsøgt, men de nægter at blive efter mørkets frembrud," udbrød han. "Hvad vil du have mig til at gøre?"

Julie så hen på Christian, som gengældte hendes blik. Ingen af dem turde bevæge sig. Manden sukkede og tog sig til hovedet.

"Vi har mistet fire mand," fortsatte han. "Jeg gentager lige: Fire. Mand. Hvordan vil du have, at jeg skal dække over det? Vi aner jo ikke, hvor de er blevet af! Ja, bortset fra ham, der blev fundet *begravet i klitterne!*"

Han lukkede øjnene og så meget træt ud.

"Det her var ikke de her problemer, vi troede, vi ville løbe ind i, da vi lagde tidsplanen. Kan bestyrelsen da ikke se det? ... Jamen, så fortæl dem om det! Vi kan ikke blive ved med at holde hemmeligt, at der forsvinder folk herude fra pladsen!"

Et øjeblik så han ud, som om han ville smide mobilen fra sig.

"Vil det *se ud*, som om vi ikke har styr på det? Vi *har* ikke styr på det! Kan de ikke forstå det?"

Han slog hånden ind i muren og kom med et rasende udbrud. Så marcherede han ud over heden og væk.

Julie kom langsomt på benene. Hun stirrede efter manden, der blev mindre og mindre.

"Hvem var det?" spurgte hun.

"Ham, der ansatte mig," sagde Christian. "Jeg tror, han hedder Jan."

Julie så på sin bror.

"Er det virkelig rigtigt, at der er forsvundet fire mand herude fra byggepladsen?" spurgte hun.

Christian trak på skuldrene.

"De andre snakker ikke rigtigt om det," sagde han. "I hvert fald ikke til mig."

"Så er det måske derfor, at vi ikke har set natnisserne så meget," hviskede Julie.

Christian trak hende væk fra vinduet.

"Vi skal skynde os," sagde han. "Det er ved at blive mørkt."

Stille som mus bevægede Christian og Julie sig rundt i den halvmørke lade. Christian havde tændt en lille lommelygte, og lyskeglen gjorde den tomme bygning endnu mere uhyggelig.

Ganske forsigtigt kiggede de ind gennem døråbningen til det store, åbne rum, hvor byfesten plejede at blive holdt. Der var ingen natnisser, men rummet var fyldt med kasser. Christian lyste på den, der var nærmest.

"Fyrværkeri," hviskede han. "De plejer at holde lagersalg herude."

De gik rundt om et par kasser, bare lige for at være sikre. Så gik de tilbage til indgangen og scooteren. Julie kiggede på trappen op til loftet. Hendes mave trak sig sammen til en knude. Mørket var ved at falde på, og hun havde ikke lyst til at gå derop.

"Vi mangler loftet," hørte hun alligevel sig selv sige.

"Hurtigt," sagde Christian.

De listeløb op ad stentrappen.

Loftet var ét stort rum, der strakte sig i hele ladens længde. Christian lyste ud over den del, han kunne nå fra trappen. Fri bane indtil videre. Julie sukkede lettet.

Der var ikke særlig god plads, og de var nødt til at dukke sig, når de gik. Julie huskede svagt, at hun havde leget deroppe, da hun var

mindre, og at hendes far havde skældt hende ud og sagt, at det var for farligt.

Hendes fod trådte i noget blødt, og hun stivnede.

"Christian," hviskede hun insisterende.

Christian vendte sig om og lyste på hende. Hun så ned mod sin fod.

Pels.

Hvid pels på gulvet.

Sveden begyndte at pible ned ad nakken på hende. Christian så på hende med store øjne, og hun rystede på hovedet. *Ned*, tænkte hun. *Vi skal ned igen, lige nu.*

Hun nåede kun lige at træde et skridt tilbage, da Christian lyste fremad for sidste gang.

Lyset faldt på mere hvid pels.

En stor, bevægelig klump hvid pels med knivskarpe kløer.

Julie tog begge hænder op foran munden for ikke at skrig. Nu kunne hun også lugte dem – den fæle lugt af mudder og indtørret blod rev i hendes næsebor. Christian stod som forstenet, og lyskeglen fra hans lommelygte fejede afsted over gulvet, fra side til side og lyste på den ene sovende natnisse efter den anden.

Der var ikke kun tyve. Hvis Julie skulle gætte, var der tættere på halvtreds.

"Christian," hviskede hun med næppe hørlig stemme. "Christian. Kom nu. Christian."

Endelig vågnede Christian op, og de skyndte sig ned ad trappen. Det var næsten kulsort i laden nu, så mørkt var det udenfor.

"Vi må tilbage," gispede Julie. "Vi må væk herfra, Christian. Lige nu!"

De fortsatte ud af laden, og Christian rev scooteren til sig og kæmpede for at få liv i den. Julie bakkede langsomt ud på heden, mens hun knugede løvblæseren ind mod sig.

"Den vil ikke starte," klynkede Christian. "Jeg kan ikke..."

"Det skal du," sagde Julie. "Du skal, Christian. Hurtigt."

Pludselig hørte de en lyd inde fra laden.

En skrabende, knagende lyd på trappen.

De stod begge stille som statuer. Julie kunne mærke den kolde luft stikke i huden. Hun stirrede på det sorte hul i muren, der ledte ind i laden. Christian begyndte at bakke væk fra scooteren, da en gurglende, klikkende lyd begyndte at sive ud ad døråbningen.

En natnisse trådte ud i den sidste rest af dagslys og løftede sit hoved mod de mørke skyer. Dens nøgne, spidse isse pulserede rødt, og de sorte øjne flakkede fra Christian til Julie og tilbage igen. Der var ingen chance for, at de kunne løbe fra den.

Da dens sorte øjne landede på Julie og den åbnede munden på vid gab, mærkede Julie en hvidglødende frygt i sit bryst. Hun rettede løvblæserens munding mod uhyret og trykkede på knappen.

Løvblæseren startede med et brøl, og en orangebrun sky af kanel eksploderede ud af alle revner og sprækker. Natnissen blev ramt lige i brystet og udstødte et klagende hyl, der skar hende i ørerne som knive. Hun stirrede på den, mens den vred sig og kradsede sig på brystet, så der kom blod i den hvide pels.

"Julie!"

Julie gispede. Hun havde helt glemt at trække vejret. Christian sad på scooteren og vinkede febrilsk til hende.

"Kom nu! Vi må væk," brølede han.

Julie smed løvblæseren i sandt og skyndte sig at springe op bag Christian. Natnissens desperate skrig blev besvaret af flere skrig inde fra laden. Endelig startede motoren, og de drønedes afsted ud over heden, væk fra laden og tilbage mod byen og lyset.